

Chương 2

DIMITRI gọi điện thoại, và một đội đặc nhiệm thực thụ nhận lệnh xuất phát.

Thế nhưng cũng mất tới vài tiếng đồng hồ, và mỗi phút chờ đợi với tôi dường như kéo dài cả năm ròng. Cuối cùng tôi không thể chịu nổi nữa và quay lại chiếc xe. Dimitri kiểm tra ngôi nhà rồi quay trở lại cạnh tôi. Không ai nói gì trong lúc chờ đợi. Hàng loạt hình ảnh kinh sợ trong ngôi nhà chao đi chao lại trong đầu tôi. Cảm thấy sợ hãi và cô đơn, tôi ước gì anh có thể ôm ấp vỗ về mình.

Ngay lập tức, tôi tự mắng mình vì điều đó. Tôi nhắc lại với bản thân đến lần thứ một nghìn rằng Dimitri là người hướng dẫn của mình và chẳng có lí do gì để ôm tôi, trong bất kì hoàn cảnh nào. Hơn nữa, tôi muốn trở nên mạnh mẽ. Tôi không cần phải chạy tới chỗ anh chàng nào đó mỗi khi gặp chuyện khó khăn.

Khi nhóm giám hộ đầu tiên xuất hiện, Dimitri mở cửa xe và nhìn tôi. “Em nên xem nó được kết thúc như thế nào.”

Thành thực mà nói, tôi không hề muốn nhìn lại ngôi nhà đó, tuy nhiên tôi vẫn đi theo. Những giám hộ này hoàn toàn xa lạ với tôi, nhưng Dimitri quen họ. Dường như anh biết tất cả mọi người. Nhóm này ngạc nhiên khi thấy một người học việc tại hiện trường, dù vậy chẳng ai phản đối sự hiện diện của tôi.

Các giám hộ nói chuyện với giọng điệu cộc cằn, không thể hiện một chút ghê tởm và sợ hãi nào như tôi đang cảm thấy. Họ giống như những cái máy vậy. Người phụ nữ duy nhất trong số họ cúi xuống bên cạnh Arthur Schoenberg. Tôi cảm thấy tò mò vì giám hộ rất hiếm khi là nữ. Hình như Dimitri gọi cô ấy là Tamara, khoảng hai mươi lăm tuổi. Mái tóc đen của cô chỉ gần chạm vai, một điều rất bình thường với những nữ giám hộ.

Tamara kiểm tra khuôn mặt người giám hộ tử thương, nỗi buồn bao phủ đôi mắt xám của cô. “Ôi, Arthur!” cô thở dài. Cũng như Dimitri, cô truyền đạt được cả trăm điều chỉ trong vài từ. “Chẳng thể ngờ lại có ngày này. Ông ấy là thầy dạy của tôi.” Đoạn cô đứng dậy cùng một tiếng thở dài nữa.

Nhưng rồi khuôn mặt Tamara trở lại với vẻ hình sự như trước, dường như người đã dạy dỗ cô không còn nằm trước mặt nữa. Tôi không thể tin được. Người đó là *thầy dạy* của cô ấy kia mà. Sao Tamara có thể kiểm chế như thế? Trong khoảnh khắc, tôi dường như tưởng ra cảnh Dimitri đang nằm bất động trên sàn nhà. Tôi sẽ không thể nào bình tĩnh được trong hoàn cảnh ấy. Tôi sẽ nổi cơn thịnh nộ. Tôi sẽ gào thét và đập phá. Tôi sẽ đánh bất kì ai dám nói với mình rằng mọi thứ sẽ ổn cả.

May mắn thay, tôi không tin là có ai sẽ hạ gục được Dimitri. Tôi đã thấy anh giết một Strigoi mà chẳng đổ một giọt mồ hôi nào. Anh là vô địch. Một gã khủng khiếp. Một vị thần. Tất nhiên, Arthur Schoenberg cũng đã từng như thế.

“Sao chúng làm được như thế?” Tôi buột miệng. Sáu đôi mắt quay lại phía tôi. Tôi tưởng sẽ có một cái nhìn nghiêm khắc của Dimitri vì sự lỗ lờ của mình, nhưng anh chỉ tỏ vẻ tò mò. “Sao chúng có thể giết ông ấy?”

Tamara nhún vai, vẻ mặt vẫn bình tĩnh. “Giống như cách chúng giết tất cả những người khác. Ông ấy không bắt tử, cũng như chúng ta mà thôi.”

“Vâng, nhưng ông ấy... chị biết đấy, ông ấy là Arthur Schoenberg.”

“Hãy nói đi, Rose,” Dimitri đề nghị. “Em đã thấy ngôi nhà. Cho chúng tôi biết chúng đã làm như thế nào.”

Trước ánh mắt họ, tôi nhận ra rốt cuộc mình cũng đang trải qua một cuộc sát hạch. Nghĩ về những gì mình đã theo dõi và nghe thấy, tôi nuốt nước bọt, cố vạch ra tại sao điều không thể lại trở thành có thể.

“Có bốn lối vào, nghĩa là có ít nhất bốn Strigoi. Có bảy Moroi...” Gia đình sống ở đây đang tiếp đãi vài người khách, khiến cho cuộc thăm sát khủng khiếp hơn. Ba trong số các nạn nhân là trẻ em. “... Và ba giám hộ. Quá nhiều chết chóc. Bốn Strigoi không thể hạ gục nhiều người như thế. Sáu tên thì may ra, nếu chúng tấn công giám hộ trước một cách bất ngờ. Gia đình này có thể quá hoảng sợ nên không chống trả được.”

“Bằng cách nào chúng khiến các giám hộ không kịp trở tay?” Dimitri nhắc.

Tôi chần chừ. Giám hộ, theo nguyên tắc chung, không bao giờ bị bất ngờ. “Vì vòng pháp thuật đã bị phá vỡ. Nếu một ngôi nhà không có vòng pháp thuật, cần phải có giám hộ đi tuần trong sân vào buổi tối. Nhưng ở đây họ đã không làm thế.”

Tôi chờ đợi câu hỏi hiển nhiên về việc tại sao vòng pháp thuật bị phá vỡ. Nhưng Dimitri không hỏi. Chẳng cần thiết. Tất cả chúng tôi đều biết. Mọi người đều đã nhìn thấy cái cọc. Một lần nữa, tôi cảm thấy ớn lạnh toàn thân. Con người cấu kết với Strigoi - một nhóm Strigoi khá đông.

Dimitri gật đầu tán thành, rồi nhóm giám hộ tiếp tục nghiên cứu. Khi họ vào nhà tắm, tôi ngoảnh đầu đi. Tôi đã thấy căn phòng này trước đó và chẳng muốn thấy lại nó lần nữa. Có một người đàn ông chết bên trong, máu khô cứng nổi bật trên nền đá trắng. Hơn nữa, vì căn phòng ở phía trong nên không lạnh bằng khu sân nhỏ. Không có sự bảo quản nào cả. Cái xác chưa bốc mùi, nhưng cũng chẳng dễ chịu gì.

Ngay lúc bắt đầu quay đi, tôi thoáng thấy có gì đó tối sầm - giống màu nâu - trên tấm gương. Trước tôi không để ý vì bị cảnh tượng xung quanh chiếm hết tâm trí. Nó được viết trên gương, bằng máu.

Dòng họ Badica tội nghiệp. Còn lại quá ít người. Một dòng họ hoàng gia đã gần tận diệt. Các dòng họ khác sẽ theo chân.

Tamara khịt mũi ghê tởm và quay lưng khỏi gương, kiểm tra chi tiết phòng tắm. Khi đi ra ngoài, những từ ngữ đó vẫn lớn vồn trong đầu tôi. *Một dòng họ hoàng gia đã gần tận diệt. Các dòng họ khác sẽ theo chân.*

Giống như dòng họ Dragomir.

Lissa là người cuối cùng.

Nêu bọn Strigoi muốn dập tắt dòng máu hoàng gia, sẽ chẳng có cơ hội nào tốt hơn là truy đuổi cô ấy. Máu của Moroi tăng cường sức mạnh cho Strigoi, vì thế tôi hiểu sự thèm khát của chúng. Tôi từng cho rằng nhắm tới hoàng tộc chỉ đơn thuần là một phần của bản chất tàn bạo và độc ác của chúng. Thật trớ trêu khi Strigoi muốn phá hoại xã hội Moroi, khi không ít kẻ trong số chúng đã từng là một phần của xã hội đó.

Chiếc gương và lời cảnh báo ám ảnh tôi suốt thời gian ở lại ngôi nhà Badica, sự sợ hãi và chấn động dần chuyển thành giận dữ. Sao chúng có thể làm thế? Sao lại có thứ tạo vật độc ác và méo mó đến nỗi đối xử như thế với cả gia đình, đến nỗi xóa sạch cả một gia tộc? Sao lại có thứ dám làm điều đó khi chúng đã từng giống như tôi và Lissa?

Nghĩ về Lissa - nghĩ tới việc Strigoi muốn xóa sổ gia đình cô - lòng tôi cuộn lên một cơn giận dữ hắc ám. Sự mãnh liệt của nó gần như đánh gục tôi. Nó đen tối và độc địa, không ngừng phình ra và biến động. Giống như một đám mây bão sắp bùng nổ. Đột nhiên tôi muốn xé xác bất kỳ Strigoi nào xuất hiện trước mặt mình.

Khi tôi quay lại xe để về Thánh Vladimir với Dimitri, tôi sập cửa mạnh đến nỗi thật kì diệu vì nó không rụng ra.

Anh nhìn tôi ngạc nhiên. “Sao thế?”

“Có đùa không đấy?” Tôi kêu lên nghi ngờ. “Sao anh lại hỏi thế? Anh cũng ở hiện trường. Anh đã thấy.”

“Đúng thế,” Dimitri đồng ý. “Nhưng anh không trút giận lên chiếc xe.”

Tôi siết chặt dây an toàn và quắc mắt. “Em căm thù chúng. Em hận tất cả bọn chúng! Ước gì em ở đó, em sẽ móc họng chúng ra!”

Tôi gần như hét lên. Dimitri nhìn tôi chăm chăm, mặt bình tĩnh, nhưng rõ ràng là bất ngờ trước sự bùng nổ của tôi.

“Em nghĩ thế thật à?” anh hỏi. “Em nghĩ là em sẽ làm tốt hơn Arthur Schoenberg sau khi thấy những gì bọn Strigoi gây ra ở đó? Sau những gì Natalie làm với em?”

Tôi sửng người. Tôi đã vật lộn khó khăn với em họ của Lissa, Natalie, khi cô ta trở thành Strigoi, trước lúc Dimitri xuất hiện và cứu tôi. Mặc dù chỉ là một Strigoi mới - còn yếu và chưa thuần thực - nhưng Natalie đã quăng quật tôi như một bao cát.

Tôi nhắm mắt và thở sâu. Đột nhiên nhận ra mình ngu ngốc. Tôi đã mục kích những gì Strigoi có thể làm được. Cho dù tôi chạy lung tung và cố gắng vùng vẫy thì cũng chỉ dẫn tới một cái chết nhanh chóng mà thôi. Tôi đang dần dần trở thành một giám hộ cừ, nhưng tôi vẫn còn nhiều điều phải học - một cô nàng mười-bảy-tuổi sẽ không chống cự nổi sáu Strigoi.

Tôi mở mắt. “Em xin lỗi,” tôi lấy lại được tự chủ. Con giận dữ bùng nổ trong lòng đã dịu dần. Không biết nó từ đâu tới. Tôi nóng nảy và thường hành động bốc đồng, nhưng lần này cơn giận quá mãnh liệt và xấu xí. Kì lạ.

“Không sao đâu,” Dimitri nói. Anh đặt tay lên tay tôi một lát. Sau đó anh buông ra và khởi động xe. “Quả là một ngày dài. Với tất cả chúng ta.”

Nửa đêm, khi chúng tôi về tới Thánh Vladimir, mọi người đã biết tin vụ thảm sát. Giờ học vừa kết thúc. Tôi đã không ngủ trong suốt hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ, nên mệt mỏi, lơ đãng. Dimitri yêu cầu tôi trở về phòng ngay lập tức để nghỉ ngơi. Còn anh, tất nhiên vẫn tỉnh táo, sẵn sàng cho mọi thứ. Đôi lúc tôi không chắc liệu anh có bao giờ ngủ không nữa. Anh đi bàn bạc với các giám hộ khác về vụ tấn công, trong khi tôi hứa sẽ đi ngủ ngay. Nhưng anh vừa khuất khỏi tầm mắt, tôi liền rẽ về phía thư viện. Tôi cần phải gặp Lissa, mới liên kết cho tôi biết cô ở đâu.

Tôi đi dọc hành lang đá cắt ngang sân trong nổi kí túc của tôi với tòa nhà chính của trường trung học. Trời tối đen như mực, tuyết bao trùm mặt cỏ, nhưng lề đường lại được dọn dẹp kĩ càng cho sạch bằng tuyết. Nó nhắc tôi nhớ lại ngôi nhà bị bỏ bê của gia đình Badica tội nghiệp.

Tòa nhà chung rất rộng, kiến trúc kiểu gothic, thích hợp với một bộ phim về thời Trung cổ hơn là một trường học. Bên trong, không khí bí ẩn của lịch sử cổ xưa tiếp tục lan tỏa khắp tòa nhà : những bức tường đá cầu kì và tranh cổ xung khắc với những chiếc máy tính và đèn huỳnh quang. Kỹ thuật hiện đại dù có bước chân được vào đây, cũng sẽ không bao giờ chiếm lĩnh được nơi này.

Bước qua cánh cổng điện tử của thư viện, tôi lập tức hướng tới một trong những góc phía sau, nơi bày sách địa lý và du lịch. Tất nhiên, tôi thấy Lissa ngồi đó, dựa lưng vào một giá sách. “A,” Lissa nói, ngừng đầu khỏi quyển sách đang mở trên một đầu gối. Cô vén mấy sợi tóc lòa

xòa khỏi mặt. Christian bạn trai Lissa nằm trên sàn ngay cạnh, gối đầu lên chân kia. Cậu ta chào tôi bằng một cái gật đầu. So với những bất đồng đôi khi bùng lên giữa chúng tôi, cái gật đầu này gần như tương đương với việc cậu ta ôm tôi thật thiết. Mặc

dù Lissa mỉm cười, tôi vẫn cảm nhận được sự căng thẳng và sợ hãi trong cô, thông qua mối liên kết.

“Cậu đã nghe rồi à,” tôi nói, ngồi xuống xếp bằng.

Nụ cười của Lissa tắt ngấm, và cảm giác sợ hãi bất an tăng lên. Tôi thích việc liên kết tâm lý giúp tôi bảo vệ Lissa tốt hơn, nhưng tôi thực sự không muốn những cảm giác lo lắng trong mình gia tăng.

“Tệ quá,” Lissa nói và nhún vai. Christian đan các ngón tay vào tay Lissa và siết chặt. Cô cũng siết trả. Hai người yêu đương quá ngọt ngào đến nỗi lúc tôi muốn đánh răng sau khi gặp họ. Họ vừa dồn nén rất nhiều, chắc chắn là vì thông tin vụ thảm sát. “Người ta đồn là... có sáu hay bảy Strigoi. Và có con người giúp chúng phá hỏng vòng pháp thuật.”

Tôi dựa đầu vào một giá sách. Thông tin truyền đi nhanh thật. Đột nhiên tôi thấy choáng váng. “Đúng thế.”

“Thật sao?” Christian hỏi. “Tớ tưởng đó chỉ là một đám hoang tưởng bị kích động.” “Không...” tôi nhận ra không ai biết hôm nay tôi đã ở đâu. “Tớ... tớ cũng ở hiện trường.” Mắt Lissa mở to, sự kinh ngạc truyền từ cô sang tôi. Kể cả Christian - biểu tượng của những “gã lấu cá” - cũng có vẻ u ám. Nếu không phải vì sự kinh khủng của chuyện này, có lẽ tôi đã rất thỏa mãn vì gây bất ngờ cho cậu ta.

“Cậu đùa à,” cậu ta nói, giọng không chắc chắn cho lắm.

“Tớ tưởng cậu đang sát hạch...” giọng Lissa lạc đi.

“Lẽ ra là thế,” tôi nói. “Chẳng qua chỉ là một chuyện xảy ra không đúng lúc đúng chỗ mà thôi, ông giám hộ chuẩn bị sát hạch tớ sống ở đó. Dimitri và tớ bước vào, và...”

Tôi không thể nói hết. Hình ảnh máu me và chết chóc bao trùm căn nhà Badica hiện ra trong đầu tôi. Sự lo lắng thể hiện trên cả khuôn mặt và mối liên kết với Lissa.

“Rose, cậu ổn chứ?” cô hỏi nhẹ nhàng.

“Ổn,” tôi nói, nghiêng răng.

“Nó như thế nào?” Christian hỏi. Sự tò mò bao trùm giọng nói của cậu ta, nhưng cũng xen lẫn chút ít hối hận - dường như cậu ta biết thật sai lầm khi hỏi về một thứ kinh khủng như thế. Dù vậy, cậu ta không thể không hỏi. Thiếu kiểm soát vẫn luôn là điểm chung của chúng tôi. “Chuyện này...” tôi lắc đầu. “Tớ không muốn nói về nó.”

Christian định phản đối, và Lissa luồn tay vào mái tóc đen bóng của cậu ta. Sự nhắc nhở nhẹ nhàng khiến cậu ta im lặng. Một khoảnh khắc ngưng ngập giữa mấy người chúng tôi. Đọc tâm trí của Lissa, tôi biết cô đang cố tìm một chủ đề mới.

“Họ nói chuyện này sẽ xáo trộn tất cả những chuyến thăm viếng trong kì nghỉ,” Lissa nói với tôi sau một lúc suy nghĩ. “Cô của Christian định tới thăm, nhưng hầu hết mọi người không muốn đi, và họ muốn những đứa trẻ ở nơi an toàn. Họ sợ rằng nhóm Strigoi ấy vẫn đang hoạt động.”

Tôi chưa bao giờ ngờ tới một đợt tấn công như thế này. Chỉ còn khoảng một tuần nữa là đến Giáng sinh. Bình thường sẽ có một làn sóng du lịch trong thế giới Moroi. Học sinh về nhà thăm cha mẹ, cha mẹ đến ở trường và thăm con cái.

“Sự kiện này sẽ khiến nhiều gia đình bị chia cắt,” tôi lẩm bẩm.

“Và làm rối tung các cuộc hội họp hoàng gia,” Christian nói. Sự nghiêm túc ngăn ngừi của cậu ta biến mất, tính láu cá trở lại. “Cậu cũng biết khoảng thời gian này họ thế nào đấy - luôn luôn cạnh tranh với nhau để tổ chức bữa tiệc lớn nhất. Họ sẽ chẳng biết làm gì với chính bản thân mình.” Tôi tin điều đó. Cuộc sống của tôi là chiến đấu, nhưng các Moroi cũng có những xung đột nội bộ - đặc biệt là trong giới quý tộc và hoàng gia. Họ tiến hành những cuộc chiến với lời lẽ và đồng minh chính trị, thành thực mà nói, tôi thích phương pháp trực tiếp là đấm đá hơn. Lissa và Christian đang phải trải qua một giai đoạn khó khăn. Cả hai đều xuất thân từ những gia tộc hoàng gia, có nghĩa là họ được chú ý cả ở trong và ngoài học viện.

Mọi chuyện đối với họ còn tồi tệ hơn với hầu hết các Moroi hoàng tộc khác. Gia đình Christian sống dưới bóng tối do cha mẹ cậu ta tạo ra. Hai người họ đã cố tình trở thành Strigoi, đánh đổi pháp thuật và đạo đức để trở thành bất diệt và tồn tại bằng cách giết chóc. Cha mẹ cậu ta giờ đã chết, nhưng điều đó không khiến cho người ta tin tưởng Christian hơn. Dường như ai cũng nghĩ rằng cậu ta sẽ trở thành Strigoi bất cứ lúc nào và kéo mọi người đi. Sự trơ lì và khiêu khích hươc ngầm của cậu ta cũng chẳng giúp được gì.

Còn Lissa được chú ý vì cô là người cuối cùng còn lại của gia tộc. Không Moroi nào có đủ dòng máu Dragomir để giành được cái tên này. Người chồng tương lai của Lissa lẽ ra phải có đủ dòng máu đó trong gia phả để đảm bảo rằng các con của cô là Dragomir, nhưng hiện giờ, là người duy nhất còn lại khiến cô dường như trở thành một minh tinh.

Đột nhiên tôi nhớ tới lời cảnh cáo trên chiếc gương. Sự kinh tởm lại dâng lên trong tôi. Những giận dữ và tuyệt vọng đen tối lại được dịp khuấy động, nhưng tôi gạt nó sang bên bằng một câu nói đùa.

“Hai cậu nên học cách giải quyết vấn đề theo kiểu bọn mình. Một trận đấu bằng nắm đấm sẽ có lợi với hoàng tộc đấy.”

Cả hai bật cười. Christian nhìn Lissa với nụ cười ranh mãnh, khoe những chiếc răng nanh. “Cậu nghĩ sao? Chắc chắn anh sẽ đánh bại em khi chúng ta chiến một-một.”

“Anh ước thể đấy nhé,” Lissa chế nhạo. Cảm giác lo lắng của cô nhẹ bớt.

“Chắc chắn thế, thật đấy,” Christian nói, và nhìn Lissa chăm chú.

Có âm điệu nhục dục trong giọng Christian khiến trái tim Lissa đập dồn. Sự ghen tị bùng nổ trong tôi.

Lissa và tôi đã luôn là bạn tốt với nhau. Tôi có thể đọc được ý nghĩ của cô. Vấn đề là bây giờ Christian đã trở thành một phần rất lớn trong thế giới của Lissa, cậu ta đóng một vai trò tôi không thể thực hiện được - cũng như cậu ta không bao giờ có được mối liên kết đang tồn tại giữa tôi và cô. Chúng tôi chấp nhận nhau theo cách nào đó nhưng đều không thích chia sẻ sự chú ý của Lissa, và đôi lúc, sự đanh thép giữa chúng tôi chỉ vì Lissa mỏng manh như tờ giấy.

Lissa vuốt má cậu ta. “Ngoan nào!”

“Ngoan mà,” Christian nói, giọng vẫn còn gấp gáp. “Đôi khi. Nhưng đôi khi em không muốn anh...”

Tôi đứng dậy, làm bầm. “Chúa ơi. Tớ sẽ để hai cậu được yên.”

Lissa chớp mắt và rời mắt khỏi Christian, đột nhiên bối rối.

“Xin lỗi,” cô lí nhí, hai má ửng hồng. Lissa vốn xanh xao như tất cả các Moroi khác, nên màu má hồng làm cô đẹp hơn. Tất nhiên cô chẳng cần phải như thế mới trở nên xinh đẹp. “Cậu không phải đi đâu...”

“Không, không sao đâu. Tớ mệt quá,” tôi trấn an. Christian không có vẻ gì nuối tiếc khi tôi bỏ đi. “Gặp lại cậu ngày mai.”

Tôi chuẩn bị đi, bỗng Lissa gọi lại. “Rose? Cậu... có chắc cậu ổn chứ? Sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra?”

Tôi bắt gặp cặp mắt xanh ngọc của Lissa. Sự lo lắng của cô sâu sắc và mạnh mẽ khiến ngực tôi đau nhói. Có thể tôi gần gũi với Lissa hơn bất kỳ ai trên đời, nhưng tôi không muốn cô lo lắng về *tôi*. Nghĩa vụ của tôi là đảm bảo an toàn cho Lissa. Cô không nên lo lắng về việc bảo vệ tôi - đặc biệt là lúc Strigoi lên danh sách tấn công hoàng tộc.

Tôi nở nụ cười thật bảnh. “Tớ khỏe mà. Chẳng có gì phải lo ngoài chuyện hai người xé quần áo của nhau trước khi tớ kịp đi khỏi đây.”

“Vây tốt hơn là cậu đi đi,” Christian nói khô khốc.

Lissa thúc khuỷu tay vào cậu ta, và tôi đảo mắt. “Chúc ngủ ngon,” tôi bảo họ. Ngay sau khi quay lưng lại phía họ, nụ cười của tôi biến mất. Tôi trở về kí túc với trái tim nặng nề, hi vọng đêm nay sẽ không mơ về gia tộc Badica.